

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. O. A.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. OAM-435/LE-VL17-K03-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 2. 2021, č. j. 20 Az 7/2020 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. OAM-435/LE-VL17-K03-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy, která mu hrozí v zemi původu; zabitím mu přitom vyhrožuje předseda vládní strany, navíc v Nigérii

ohrožuje obyvatelstvo teroristická organizace Boko Haram, která zaútočila i na něj. Nesouhlasil s tím, že jeho azylový příběh je nevěrohodný. Odlišně uváděné skutečnosti byly důsledkem toho, že první pohovor s ním byl veden v obecnější rovině, nadto se nacházel ve vazbě a pod vlivem stresu; považoval za logické, že mu data či souvislosti splývaly, protože se v jeho výpovědích mohly vyskytnout rozpory. Měl však za to, že se od počátku držel jedné dějové linie. Upozornil na důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti; dále poukázal na statistiky týkající se činů skupiny Boko Haram v Nigérii.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 10. 2. 2021, č. j. 20 Az 7/2020 – 58 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Naznal, že žalobce sice tvrdil skutečnosti (obavy z napadení související s jeho předchozími politickými aktivitami a také ze strany organizace Boko Haram), které by obecně mohly zakládat důvod pro poskytnutí azylu podle § 12, nebo doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Příběh žalobce však krajský soud shledal nevěrohodným. Poukázal na to, že nemá-li cizinec v azylovém řízení k dispozici jiné důkazy k prokázání svých tvrzení, postačí jeho vlastní výpověď, pokud je ovšem věrohodná. Důsledky nevěrohodné výpovědi žadatele o azyl se přitom opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“); odkázal na jeho rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, či usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 – 96. Konstatoval, že mezi jednotlivými výpověďmi žalobce je řada rozporů, stejně jako nesrovnalostí mezi jeho tvrzeními a skutečnostmi zjištěnými z jiných podkladů. I kdyby bylo možné některé rozpory považovat za marginální a tyto mohly vzniknout tlumočením nebo nepřesnou protokolací výpovědi, existují i takové, pro které nemůže celý azylový příběh obstát.

[4] Žalobce v rámci údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že z Nigérie odjel v roce 2015 a do České republiky přicestoval autobusem z Vídně dne 27. 12. 2015. K okolnostem odjezdu uvedl, že byl varován, že má být zavražděn; k vraždě mělo dojít ihned druhý den, proto odjel do Lagosu, kde se setkal s bratrem, který jej okamžitě poslal do Turecka. Při pohovoru konaném téhož dne na své verzi setrval a upřesnil, že se vše stalo 11. 5. 2015. Na dotaz, zda vyhledal pomoc státu, uvedl, že neměl čas to nijak řešit, protože ve spěchu utekl bez pasu do Lagosu; bratr se vrátil k němu domů, od manželky vyzvedl pas a přivezl ho do Lagosu; odtud odletěl do Turecka. Na dotaz, zda byl ještě v Nigérii, odpověděl negativně. Při doplňujícím pohovoru však poté, co mu bylo předestřeno, že již 27. 12. 2014 byl zadržen v autobuse na cestě do Německa, uvedl, že z Nigérie odešel dne 11. 5. 2014 do Turecka, odkud se vrátil dne 17. 6. 2014 zpět do Nigérie a podruhé ji opustil dne 2. 8. 2014. Incident předcházející jeho odchodu ze země tentokrát popsal tak, že k němu došlo před volbami do místních vlád mezi roky 2011 a 2012. Zabít se jej podle nové verze pokusili 13. 3. 2013, přičemž byl varován, protože utekl s celou rodinou do lesa, pak do jiné vesnice a následně do Lagosu k bratrovi. Rodina zůstala u jeho otce v jiné vesnici. Poté žalobce ještě žil a obchodoval v Nigérii a až po více než roce ze země původu odjel. Krajský soud považoval žalobcem předestřené verze za natolik odlišné, že je nelze odůvodnit stresem, nesrovnalostmi při tlumočení nebo nevhodně kladenými otázkami. Dle soudu je značný rozdíl mezi skutkovou verzí, podle které 1/ žalobce váže opuštění země bezprostředně na varování o jeho plánované vraždě (11. 5. 2015), ke které mělo dojít

pokračování

ihned následující den, a 2/ tvrzením, podle kterého se po informaci o plánované vraždě (nově 13. 3. 2013) ještě delší dobu zdržoval na území Nigérie, obchodoval zde a teprve po více než roce ji opustil (11. 5. 2014), navíc se do ní ještě znova vrátil a definitivně ji opustil až v srpnu 2014. Žalobce přitom byl na tyto rozpory upozorněn jak při doplňujícím pohovoru, tak při seznámení s podklady a následně v napadeném rozhodnutí, ovšem nijak je nevysvětlil; pouze uvedl, že to možná bylo nějaké nedorozumění. Dle názoru krajského soudu rozhodně nelze hovořit o zachování jedné dějové linie; žalobcův azylový příběh z důvodu nevěrohodnosti a nekonzistentnosti nemůže být způsobilým podkladem pro závěr o hrozbě vážné újmy v zemi původu a tím pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Neuplatní se proto ani zásada přiměřené pravděpodobnosti.

[5] Obdobně nepřesvědčivě dle soudu působí také tvrzení žalobce o jeho napadení a obavách ze skupiny Boko Haram. Soud považoval za nevěrohodné, aby žalobce - pokud byl skutečně účasten dvou napadení (střelby na tržnici, bombového útoku na auto) - uvedené skutečnosti vůbec nezmínil při podání žádosti nebo alespoň při prvním pohovoru; jejich uvedení až v doplňujícím pohovoru shledal účelovým. Žalovaný se nadto neomezil na nevěrohodnost tvrzení žalobce o jeho účasti při útocích organizace Boko Haram, ale uvedl také, že tato skupina působí převážně na severovýchodě země; žalobce však nežil v oblasti, která by čelila zvýšenému nebezpečí útoků této organizace. Dále poukázal na úspěchy ozbrojených složek a justice v boji proti teroristům. Uvedl, že problematikou obav nigerijských žadatelů o mezinárodní ochranu z útoků organizace Boko Haram se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který v novějších rozhodnutích konstatoval, že v důsledku operací státních orgánů je vliv této organizace roztržštěn a geograficky izolován na severovýchodě země. Nigerijské státní orgány tuto organizaci rozhodně nepodporují, ale cíleně potírají. Lokální problémy izolované v severovýchodní části Nigérie jsou řešitelné vnitřním přesídlením; odkázal přitom na rozsudky NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 - 22, a ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Azs 527/2018 - 24. Krajský soud nezpochybňoval násilné útoky organizace Boko Haram v letech 2018 až 2020 popsané v žalobě, ty ovšem dle něj nesvědčí o tom, že by v době rozhodování žalovaného došlo k tak zásadní změně bezpečnostní situace v Nigérii, aby ji bylo možno označit za válečný stav nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Není ani důvod se domnívat, že by se žalobce v případě návratu do vlasti dostal do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo; nic tedy nenasvědčuje tomu, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že soud se dopustil zásadního pochybení spočívajícího v nesprávném posouzení vážné újmy hrozící mu v případě návratu do země původu, které může mít vliv na jeho hmotně-právní postavení. Odkázal na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a konstatoval, že jeho kasační stížnost je přijatelná.

[7] Stěžovatel namítá nesprávnost posouzení svých obav z výhrůžek politika Mika Inalegy a také ohrožení ze strany skupiny Boko Haram. Obsáhle cituje z napadeného rozsudku a uvádí, že s hodnocením krajského soudu nesouhlasí. Má za to, že z prvního i

doplňujícího pohovoru je zřejmé, že se celou dobu drží jedné dějové linie; nesrovnalosti, na které poukazuje žalovaný, ji nikterak nepřerušují. Soudem nevýstižně zdůrazňované rozpory jeho výpovědí lze interpretovat jako jednoduché omyly vzniklé při stresu z pohovorů prováděných v obou případech v době jeho omezení na osobní svobodě. Je pravděpodobné, že pouze zaměnil rok 2014 za rok 2015 a svůj relativně složitý útěk ze země původu vylíčil zjednodušujícím způsobem. K nedorozuměním a omylům pak dle stěžovatele došlo i proto, že mu při provádění pohovoru žalovaný pokládal sugestivní a kapciózní otázky směřující k jeho zmatení a znevěrohodnění. Jím tvrzené skutečnosti však bylo třeba jednoznačně označit za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, zvláště s ohledem na uplatnění důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti. Odkázal na rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 – 40, ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 – 89, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63, z nichž cituje. Uzavřel, že bylo pochybením žalovaného (a následně soudu) poukazovat na vedlejší rozpory v jeho výpovědích a odmítnout proto jeho azylový příběh jako celek.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost, neboť má za to, že napadené rozhodnutí i rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Je přesvědčen, že se mu s ohledem na nevěrohodnost stěžovatele podařilo vyvrátit jím tvrzenou obavu o hrozícím pronásledování v Nigérii ze strany soukromých osob. Ztotožňuje se s krajským soudem, že stěžovatelem uváděné verze jeho odchodu ze země původu se natolik liší, že je nelze odůvodnit stresem, nesrovnalostmi při tlumočení nebo nevhodně kladenými otázkami.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a s. ř. s., ve znění do 31. 3. 2021, Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že: 1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; 2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; 3) je potřeba učinit judikaturu odklon; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b)

pokračování

krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Stěžovatel spatřuje důvod přijatelnosti své kasační stížnosti v údajném zásadním pochybení krajského soudu, jež má spočívat v nesprávném posouzení vážné újmy hrozící mu v případě návratu do země původu. Nejvyšší správní soud však tomuto důvodu nepřisvědčil. Krajský soud totiž vycházel z dosavadní ustálené judikatury zdejšího soudu (týkající se jak posuzování nevěrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu, tak aktuální situace v Nigérii ve vztahu k hnutí Boko Haram), od níž se nikterak neodchýlil, přičemž nelze seznat, že by ji konkrétně v přezkoumávané věci aplikoval hrubě nesprávným způsobem.

[13] K problematice posuzování nevěrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, konstatoval, že „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ V usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 - 96, NSS vyložil, že „*posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.*“ Shodné závěry učinil také v rozsudku ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 - 33, kde doplnil, že rozporné výpovědi žadatele podstatně snižují jeho věrohodnost. Taktéž v usnesení ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 414/2018 - 70, NSS naznal, že „*v případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak tomu bylo i v nyní posuzované věci, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení azylu.*“ V rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019 - 57, NSS zdůraznil, že „*pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, nebo rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70).* [...] *Při hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu lze vycházet z vnitřní konzistentnosti a přesvědčivosti výpovědi, z toho, nakolik je žadatelem prezentovaný azylový příběh souladný s informacemi o zemi původu, či z celkové věrohodnosti žadatele (...)* žalovaný by mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žadatele či by jej mohl označit za celkově nevěrohodného, to však pouze z důvodu jeho nevěrohodnosti v

relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 - 77). Celkovou nevěrohodnost žadatele [čl. 4 odst. 5 písm. e) kvalifikační směrnice] proto lze dle citované judikatury dovodit pouze ze souhrnu jednotlivých nevěrohodných tvrzení, která se týkají skutečností podstatných pro posouzení konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv skutečností, které mají význam okrajový.“ Dále lze odkázat na rozsudky NSS ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 Azs 93/2008 - 54, ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018 - 34, či ze dne 10. 2. 2021, č. j. 6 Azs 261/2019 - 40. V projednávané věci přitom krajský soud srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, proč považuje tvrzení stěžovatele (resp. jeho dvě zásadně odlišné verze) o odchodu ze země původu za nevěrohodné a zároveň tuto problematiku za stěžejní a podstatnou pro posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu; nerozhodl tedy ve zjevném rozporu s rozsudkem NSS č. j. 2 Azs 165/2019 - 57.

[14] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že situací v Nigerijské federativní republice s ohledem na působení teroristické skupiny Boko Haram a její relevanci při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany se opakovaně zabýval. Např. v usnesení ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 122/2016 - 34, uvedl, že „*nikdy nebylo zpochybněno, že hnutí Boko Haram je islamistickou teroristickou organizací. Její vliv je však v důsledku operací státních orgánů roztržtých a geograficky izolován na severovýchodě země. (...) Stěžovatelku nepronásledovaly státní orgány, ale ozbrojená teroristická skupina, kterou nigerijské státní orgány rozhodně nepodporují, ale cíleně potírají (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, nebo též ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 - 22, bod 16 a násl.). Nevyužila ani možnost přesídlení do jiné, bezpečné části země, v níž teroristé neoperují.*“ V usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49, NSS shledal, že „*poukazovala-li stěžovatelka také na strach z násilností páchaných skupinou Boko Haram, pak Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 - 68). [...] Nebrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.*“ Shodně srov. rozhodnutí NSS ze dne 1. 7. 2017, č. j. 8 Azs 101/2017 - 26, ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 318/2017 - 18, ze dne 2. 5. 2018, č. j. 6 Azs 370/2017 - 52, či ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Azs 527/2018 - 24. Taktéž v aktuálním usnesení ze dne 14. 4. 2021, č. j. 4 Azs 384/2020 - 35, NSS vyslovil, že „*působení uvedené teroristické organizace (Boko Haram) v Nigérii nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu s ohledem na snahu nigerijské vlády o eliminaci této hrozby a její lokální povahu*“. Obecně k situaci v Nigérii pak lze odkázat na usnesení NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Azs 143/2018 - 40, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 Azs 70/2020 - 26. V přezkoumávané věci přitom krajský soud poukazoval mimo jiné právě na

pokračování

lokální povahu tohoto konfliktu; zdůraznil zároveň, že stěžovatel před svým odchodem nepobýval v těch částech Nigérie, kde Boko Haram působí.

[15] Pokud krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k totožným závěrům jako žalovaný, nelze to hodnotit jako nepřezkoumatelnost; ta totiž „nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36).

[16] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

[17] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se v projednávané věci nedopustil žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; respektoval výše citovanou ustálenou judikaturu, od níž se sám Nejvyšší správní soud nehodlá v této věci jakkoli odchýlit. Krajský soud se při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil chyb, které by svojí povahou stály proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení; stejně tak napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Za těchto okolností stěžovatelem tvrzená nesprávnost posouzení jeho individuálního skutkového stavu věci nemůže být sama o sobě vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Samotná polemika stěžovatele s právními závěry krajského soudu přitom tímto důvodem není, neboť nikterak nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; odmítl ji proto podle § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou. O věci rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021 – 55).

[20] Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto ani jemu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[21] Usnesením krajského soudu ze dne 18. 8. 2020, č. j. 20 Az 7/2020 - 27, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Advokát není plátcem DPH. Celková odměna tedy činí částku ve výši 3400 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu